

Stefan Mizera

Seminarium poświęcone tematowi wężi praktyki adwokackiej z nauką prawa

---

Palestra 17/1(181), 70-72

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- S. Janczewski: Dzieje adwokatury w dawnej Polsce, Pal. 1970, nr 12 (wkładka).
- S. Janczewski: Dzieje i charakter pracy adwokackiej w dwudziestoleciu międzywojennym, Pal. 1967, nr 3.
- E. Jarra: Ogólna teoria prawa, Warszawa 1922.
- Z. Krzemiński: Z historii prac nad kodyfikacją zasad etyki adwokackiej, Pal. 1968, nr 11.
- Z. Krzemiński: Nowy Zbiór zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, Pal. 1970, nr 3.
- O. Külpe: Einleitung in die Philosophie, Berlin 1915.
- O. Leonhard, W. Heller: Die Rechtsanwaltsordnung, Wiedeń 1951.
- Platon: Gorgiasz (oprac. W. Witwickiego), Warszawa 1958.
- J. G. Perietzeanu: O zasadach moralności zawodowej, Pal. 1936, s. 873.
- Richtlinien für die Ausübung des Anwaltsberufs, wyd. urzęd., Monachium—Berlin 1959.
- J. Ruff: Kodeks czy zbiór zasad i prawideł, Pal. 1938, s. 328.
- J. Ruff: Dyscyplina adwokatury, Warszawa 1939.
- A. Suligowski: Wstęp do „Kwestionariusza do etyki obrończej”, „Gazeta Sądowa Warszawska” 1886, s. 220.
- B. Suligowski: W sprawie etyki, Pal. 1969, nr 7.
- M.St.: Przyczynek do kwestionariusza co do etyki obrończej, „Gazeta Sądowa Warszawska” 1886, s. 325 i 343.

STEFAN MIZERA

Seminarium poświęcone tematowi więzi praktyki adwokackiej z nauką prawa

Jedną z imprez zorganizowanych dla uczczenia jubileuszu XX-lecia Zespołów Adwokackich Izby Adwokackiej w Warszawie było spotkanie w dniu 11 listopada 1972 r. przedstawicieli stołecznej palestry z grupą wybitnych naukowców, reprezentujących różne dziedziny nauk prawnych. Tematyka tego spotkania, określona hasłem: „Więź praktyki adwokackiej z nauką prawa”, miała w swym założeniu umożliwić wymianę poglądów uczestników tego seminarium na potrzeby i kierunki pogłębiania więzi praktyki z teorią, warunki ich wzajemnego oddziaływania i wzbogacania, a także na formy współdziałania członków adwokatury, zaangażowanych w praktycznym stosowaniu obowiązującego prawa, z reprezentantami poszczególnych dyscyplin naukowych w zakresie nauki prawa — w interesie dobrze pojętej służby wymiaru sprawiedliwości.

Koncepcję tematu spotkania jak i jej realizację można ocenić jako w pełni udaną, przynoszącą zasłużoną chlubę jego organizatorom oraz satysfakcję jego uczestnikom. Dało to asumpt Prezesowi NRA adw.

Z. Czeszejce do wyrażenia „na gorąco”, w czasie seminarium, poglądu, że tego rodzaju spotkania powinny przeprowadzić również inne rady adwokackie we wszystkich ośrodkach uniwersyteckich, ich społeczna bowiem użyteczność jest bezsporna.

Wprowadzenia do tematu spotkania dokonali: adw. dr Z. Krzemiński, przedstawiając jego problematykę w zakresie prawa cywilnego, i adw. dr W. Pocij, przedstawiając tę problematykę w zakresie prawa karnego. Obaj referenci położyli nacisk na to, że praktyka adwokacka dotychczas czerpała i powinna w coraz większej mierze czerpać z bogatego dorobku naukowego w dziedzinie prawa, powinna ten dorobek wykorzystywać, aby przeniknąć on szeroką falą do sal sądowych, aby uzbrajał adwokatów jako pełnomocników i obrońców w celną argumentację w toku procesów sądowych. Autorytet nauki prawa powinien udzielać wsparcia działalności zawodowej adwokatury. Dorobek doktryny powinien wzbogacać intelektualnie adwokatów i przeciwdziałać tendencjom popadania w rutyniarską manierę. Biblioteki podręczne zespołów adwokackich i prywatne zasoby biblioteczne adwokatów nie mogą być pozbawione dobrych komentarzy, podręczników i monografii naukowych. Oczywiście zdarzają się czasem sytuacje, że — jak to dowcipnie wyraził i napisał w swoim szkicu monograficznym o więzi teorii z praktyką adw. dr W. Pocij — „tam, gdzie się zaczyna problem, kończy się komentarz.” Jest tak m.in. dlatego, że brak jest w wielu dziedzinach prawa prac naukowych, które w zakresie tej samej tematyki byłyby przedmiotem zainteresowań kilku różnych autorów (komentatorów), że również w nauce prawa można nie-raz dostrzec wiele niedostatków. Wadliwym rozwiązaniem okazał się też przepis art. 78 ustawy o ustroju adwokatury z 1963 r. o zakazie łączenia zawodu adwokata ze stanowiskiem pracownika nauki. Postanowienie to ograniczyło drożność przepływu doświadczeń i idei, pozbawiło naukowców kontaktu z praktyką adwokacką.

Więź teorii z praktyką powinna występować oczywiście w obu kierunkach. Przydatność doświadczeń z praktyki dla pracy naukowej nie jest przez nikogo kwestionowana. Może się ona stać pożywką dla weryfikacji poglądów wyrażonych w opracowaniach naukowych, może inspirować otwarcie nowych frontów dla badań naukowych. To, co łącznie dla nauki prawa i działalności zawodowej adwokatów oraz — ujmując w szerszym aspekcie — dla wszystkich służb wymiaru sprawiedliwości ma węzłowe znaczenie, a mianowicie odpowiadające intencjom ustawodawcy wdrażanie nowych instytucji prawnych i prawidłowa wykładnia przepisów prawa w praktycznym ich stosowaniu, powinno zespolić wysiłki w celu podniesienia jakości orzecznictwa sądowego i wzbogacenia doktryny. Trzeba przypomnieć, że niegdyś sławne były nazwiska adwokatów, którzy byli zarazem luminarzami jursprudencji.

Oba referaty wywołały żywą dyskusję, w której udział wzięli: spośród grupy pracowników nauki — prof. dr Siewierski, prof. dr Andrejew i doc. dr Kaftal, a spośród przedstawicieli palestry — adw. Muszański, adw. Nowogródzki, adw. Bienkowski, adw. Czeszejko i adw. Łukawski. Uczestnicy dyskusji uznali przede wszystkim inicjatywę zorganizowania takiego spotkania za bardzo cenną i owocną, podkreślili wysokie walory treści opracowań obu referatów oraz dali wyraz refleksjom, jakie się zrodziły na tle przedstawionej problematyki. Poszukiwanie dalszych war-

tościowych poznawczo płaszczyzn współdziałania teorii z praktyką może się okazać wielce płodne. Społeczne funkcje prawa zyskają dzięki temu na wyrazistości, lepiej służyć będą postępowi społecznemu i wymiarowi sprawiedliwości.

Wystąpienia uczestników dyskusji, zabarwione często osobistymi wspomnieniami i doświadczeniami, nie ukrywały trudności, jakie wyłaniają się w konfliktowych sytuacjach stosowania i wykładni obowiązującego prawa, ujawniały niedostatki zbyt nieraz pospiesznego procesu legislacyjnego, wskazywały na istniejący czasem rozdzźwięk pomiędzy teorią a praktyką. Dano zarazem wyraz zapatrywaniu o konieczności znalezienia instytucjonalnych form dla dalszego pogłębienia współpracy pracowników nauki prawa z adwokaturą. Pokłosie dyskusyjne zachęca do zacieśnienia nawiązanych już kontaktów.

Cennym uzupełnieniem programu spotkania była informacja adw. W. Breyera, przewodniczącego Komisji Doskonalenia Zawodowego Rady Adwokackiej w Warszawie, o organizacji, kierunkach i formach podnoszenia kwalifikacji zawodowych adwokatów w okresie bieżącej kadencji Rady.

Obrady seminarium otworzył dziekan Rady Adwokackiej adw. M. Du-bois, a sprawnie prowadził je wicedziekan Rady adw. R. Marek w asyście adwokatów W. Żywickiego i T. de Viriona.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A.

Uchwała Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej

z dnia 15 października 1972 r.

o kierunkach rozwojowych adwokatury

Plenum NRA po zapoznaniu się z referatem Prezesa Z. Czeszejki przedstawionym członkom NRA, uwzględniając wypowiedź Ministra Sprawiedliwości prof. W. Berutowicza wygłoszoną na posiedzeniu plenarnym NRA w dniu 29 czerwca 1972 r., uznaje za właściwe dotychczasowe kierunki i formy działalności Prezydium po ostatnim Plenum NRA.

Plenum uważa, że kontynuowanie tych kierunków i form leży w interesie społecznym i dobra adwokatury.

- I. Wysoki autorytet adwokatury w społeczeństwie jest jednym z podstawowych warunków należytego spełnienia funkcji adwokata. Adwokatura zatem, dbając o wysoki poziom zawodowy i etyczny, który go warunkuje, powinna w najbliższym czasie podjąć kroki w celu podniesienia tego poziomu przez aktywne uczestnictwo w pracy społecznej, w szczególności w organach przedstawicielskich oraz we władzach organizacji politycznych i społecznych, a także przez informowanie społeczeństwa o funkcjach, jakie spełnia ad-